

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af anden Behandling af Forslag til Lov om Tilfyn med danske Handelskibes Sjødygtighed og Udrustning m. m.

Bøffen: Da de Hovedforslag, der indholdes i den af Udvalget afgivne Betænkning, og om hvilke der har sluttet sig et Flertal — ganske vist to Flertal med noget forskjellig Sammensætning —, i det Væsentlige stemme overens med de Betragtninger, som jeg tillod mig at gjøre gjældende ved denne Sags 1ste Behandling her i Salen, har jeg ikke Anledning til at komme vidtløftig tilbage til de samme Spørgsmaal; men jeg kan i det Væsentlige henholde mig til, hvad der dels er gjort gjældende af den ærede Ordfører, dels udtalt fra anden Side. Jeg vilde derimod gjøre et Par Bemærkninger, navnlig i Anledning af det, der er fremkommet fra den høitærede Indenrigsminister. Den meget ærede Minister gjorde gjældende, at det var forbauende, at Interessen for denne Sag syntes at være svækket fra det Dieblit, da et positivt Forslag om Sagens Ordning forelaa. Jeg kan ganske vist erkjende som almindelig Regel, at der ofte er stærke Interesser oppe, baarne af Hensyn, der i et givet Dieblit ere brændende, og som vise sig at blive noget kjølnede, naar man ser, hvilke Betingelser en positiv Gjennemførelse af Sagens Ordning medfører. Det er en gammel Erfaring, man saa ofte har gjort. Den høitærede Minister har haat Anledning til at se et lignende Exempel i denne Samling ved Behandlingen af Brandpolitiloven; men denne Betragtning er dog ikke saa ganske anvendelig i dette Tilfælde. Jeg hørte til dem, der med Styrke støttede de Dpfordringer, der i sin Tid kom fra dette Things Side til at faae denne Sag fremdraget og faae en Ordning af den saasnart som muligt. Men jeg skal dog erindre om, at det, som absolut dengang vakte Interessen og de stærke Nysker om at faae taget fat paa denne Sag ogsaa hertilands, var den Bevægelse, der var reist i England, og denne Bevægelse var jo navnlig rettet mod de saakaldte Plimfollste Vigtister. Det er ganske vist, at Bevægelsen i England gik videre end til at modarbejde de egentlig usjødygtige Skibes Gaaen tilfjøs, at ogsaa Hensynet til Befolkningsforholdene spillede en Rolle der og i de senere Aar have spillet endogsaa en endnu mere fremtrædende Rolle; men derfor kan man dog ikke være blind for, at det, som navnlig har vakt Opmærksomhed her i Landet, var det Spørgsmaal, om der under dansk Flag seilede saadanne Skibe, der i Virkeligheden maatte betragtes som usjødygtige. Vi have da her fra mange Sider næret den Overbevisning, at der virkelig under dansk Flag fandtes saadanne Skibe, som ikke burde have Lov til at seile og udsætte

Menneskeliv for Fare, hvorfor ogsaa Sagen blev reist, og stærke Dpfordringer rettede til den meget ærede Indenrigsminister om saa hurtigt som muligt at tage Sagen i sin Haand, og, som sagt, jeg støttede disse Dpfordringer. Det er nu langtfra Tilfældet, at min Interesse for denne Sag er svækket; tværtimod er jeg ligesaa overbevist som dengang om, at der findes saadanne usjødygtige Skibe under dansk Flag, der ikke bør have Lov til at seile, og at der her er et Omraade, hvor der bør gribes ind. Men, som jeg gjorde gjældende ved Sagens 1ste Behandling, jeg tror, man gjør Ret i og rettest i at rette sine Bestræbelser mod det Punkt, hvor der vitterlig er Noget at gjøre, er Fare at afværge, og for Tiden ikke at søge at gaa videre og derved mulig forhindre, at denne Sag overhovedet kan føres igjennem. Jeg udtalte ved 1ste Behandling, at jeg skulde være villig til at tilraade, at man gik ind paa Skibsinspektørinstitutionen under den Forudsætning, at Inspektørernes Hver blev indskrænket til Tilfyn med selve Skibene, saaledes at det maatte være Fremtiden forbeholdt, hvorvidt man senere kunde komme til at udstrække deres Hver videre. Jeg tog herved navnlig Hensyn til, at det ved Erfaringer, hentebe fra Virksomheden af en anden Lov, der behandles jevnfides med denne, nemlig Loven om Undersøgelse af Søulykker, kunde blive klarere og tydeligere oplyst, hvilken Rolle Belastningen spiller med Hensyn til Søulykker. Det er det Standpunkt, jeg har søgt at gjøre gjældende og fremdeles hævede, at man bedst vil vise denne Sag sin Interesse og gjøre det lettest muligt at føre den igjennem i en Form, hvorunder den vil blive modtagen med Sympathi fra alle Sider, naar man indskrænker den til dette Punkt. Jeg ser ikke, at den høitærede Minister egentlig var berettiget til de noget stærke Udtryk, han brugte igaar, naar han talte om, at man ikke vilde, at Skibsarten skulde underkaste sig den Uleilighed eller udsætte sig for den maaste noget forringede Gevinst, et saadant Tilfyn som det af ham foreslaaede muligen kunde medføre. Jeg tror, at det er et noget stærkt Syn paa Sagen, der foranlediger saadanne Uttringer; thi den Gevinst, der er Tale om for vor Skibsfart — og jeg sigter her navnlig til vor Seilskibsfart —, er vistnok saa ringe, at den Lankegang, der laa til Grund for den høitærede Ministers Uttringer igaar, sikkert kun med meget ringe Berettigelse finder sin Anvendelse derpaa. De to Punkter, det her dreier sig om, og om hvilke den meget ærede Minister har udtalt sig saaledes, at han absolut vil modsætte sig det første og med temmelig stor Styrke modsætte sig det andet, er jo for det Første dette at indskrænke Inspektørernes Tilfyn med danske Skibe til den større Fart, som ogsaa kan kaldes den udenrigske, men derimod at frigive den indenrigske. Den høitærede Minister udtalte sig stærkt mod dette og pointerede, at der